

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

Credința fără fapte este moartă

A spus Mântuitorul apostolilor săi: „Nu tot cel ce-mi zice mie Doamne, Doamne, va intra în împărăția lui Dumnezeu, ci cel ce împlinește voia Tatălui din Cetriuri, care m'a trimis în lume“. Sunt cuvinte pe care le adresează nu numai apostolilor săi, ci tuturor oamenilor, până la sfârșitul veacurilor. Ele ne sună și nouă celor de azi și poate mai mult decât eri, fiind mai mare lipsă de fapte bune.

E o poruncă dumnezeiască pe care nu-i bine s'o delăsăm, pentru că să nu plângem atunci când nu vom mai fi în stare s'o împlinim. Nici omul sărac, nici cel lipsit de învățătură, nici cel bolnav, nici cel năpăstuit, cu un cuvânt nimeni nu poate spune că nu poate face fapte bune între oamenii cu care viețuiește. Să ne amintim numai de banul văduvei din evanghelie. Ori cât de săracă, de lipsită, a pus în cutia milelor, ultimul bănuț pe care-l avea. Și-a luat pâinea dela gură numai să ajute pe cei mai lipsiți decât ea, gândindu-se că nu este ea cea mai nenorocită, chiar dacă va flămânzi, ea fiind sănătoasă și încă în putere de a munci, când alții alții sunt în mizerie și bolnavi și părăsiți. Iată gândul bun din care izvoarește fapta care se adună la

comoara sufletească cu care ne înfățișem la judecata lui Dumnezeu. Mare este, nu prin mărimea ajutorului dat, ci după bunătatea

Maica Domnului

gândului din care a izvorit și după greutatea cu care o împlinim.

Așadar ne putem lăuda cu credința noastră creștină? Da, când e o credință vie, adică ea trăește prin toate faptele noastre. Faptele credinței sunt însă, faptele luminii, ale dragostei, ale milei, ale dreptății, ale jertfei. Iar o credință adevărată în Dumnezeu, numai vie poate fi. Să nu ne amăgim cu gândul, că avem vreun folos dacă primind învățătura lui Hristos și

socotindu-o ca cea mai de preț, închidem această învățătură într'un colțisor al sufletului, uitând de ea. Învățătura lui Hristos trebuie să rodească în fapte. Ea trebuie să schimbe întreaga trăire a omului vechiu. Numai dacă fiecare credincios o trăește cu adevărat, binele câștigă tot mai mult teren, împărăția lui Dumnezeu se înstăpânește în lume.

Ca să se împlinească aceasta, trebuie ca omul să vrea. De aceea se spune că mulți sunt chemați dar puțini aleși.

Dumnezeu în nemărginita lui dragoste față de noi oamenii, a dat jertfă pe propriul său fiu, chemându-ne la o viață nouă. Și precum tuturor, fără a face deosebire între cei buni și cei răi le dă hrana trupească, lăsând ca soarele cu căldura lui să crească ogoarele, iar ploaia cu belșugul ei să adape pământul însetat pentru a da rod înzecit și însutit — la fel tuturora prin Fiul său ne dă hrana mântuitoare de suflet. Dar nu-i destul darul dumnezeesc. Precum pe țărâm pământesc omul cu sudoarea feții trebuie să lucreze pământul, la fel pe țărâmul sufletesc, darurile lui Dumnezeu numai prin strădaniile omului aduc rodul mântuirii.

Darul lui Dumnezeu ne luminează mintea întunecată de păcat, ca să cunoaștem binele — ne încălzește simțirea, ca să ne însu-

fleșim pentru o viață de fapte bune, o viață de sfințenie — ne întărește voința, ca să poată lupta pentru înfăptuirea acestei vieți.

Rămâne însă ca noi oamenii să nu ne împotrivim darului lui Dumnezeu și mai cu seamă să ascultăm glasul lui. Suntem abea la jumătatea drumului atunci când credem în Dumnezeu și adevărim, că chemarea lui este mântuitoare, dar nici nu ne însufleșim pentru o viață mai bună, nici nu încercăm a lupta pentru ea.

Mă întreb ce folos are credința aceasta? Cu ce ne deosebim noi de cei necredincioși? În adevăr cu nimic. Cunoaștem pe Dumnezeu, îi cunoaștem dragostea față de noi, îi cunoaștem voința, dar nu-l ascultăm. Nu este aceasta un păcat, care ne pune alături de cei necredincioși? Ba poate chiar mai

jos decât aceștia. Aceștia pot avea iertarea că nimeni nu le-a vorbit despre Dumnezeu, că n'au avut de unde-l cunoaște. Vina lor se arată mai mică. Sunt ca niște copii neștiutori încă.

Au doară poate fi iertare pentru noi că-i greu de a asculta pe Dumnezeu? Nici aceasta, câtă vreme ne străduim, cel puțin în parte îi putem împlini poruncile.

Strădania noastră spre bine e sprijinită de puterea lui Dumnezeu. Multe fapte bune ale celor ce râvnesc după bine întrec puterile omenești, ca o dovadă a ajutorului mare ce ne dă Dumnezeu.

Așadar după faptele noastre vădăm lumii credința noastră. Rodul creștin este fapta cea bună, iar lipsa acestor fapte ne ia dreptul de a ne numi ai lui Hristos.

L. G. MUNTEANU

SFÂNȚA EVANGHELIE

SFINȚII

Mat. 10, 32-33, 37-38.

Biserica cinstește odată pe an toți sfinții, închinându-le o zi de rugăciune. Și ei au fost oameni ca și noi, dar în suflet s'au aprins de atâta dragoste sfântă pentru Dumnezeu încât au înăbușit toate pornirile firii.

În Calendar fiecare zi e închinată unui sfânt. În unele zile se prăznuiesc mai mulți deodată. Cu toate acestea nu se poate spune că Biserica ar număra numai atâția câți înșiră Calendarul. În decursul celor trei veacuri de batjocură și prigoană, martirii și mucenicii au sângerat cu miile și zecile de mii. Unii au murit de ger, alții sfâșiați de lei în circuri și arene publice; pe unii i-au uns cu păcură și le-a dat foc să lumineze străzile orașelor, pe alții i-au răstignit, sau le-a tăiat capul. Chinurile sfinților au fost așa de grozave încât numai gândindu-te se ridică părul în cap. Dar prigoana și moartea nu i-a înfricat. Din contră, le oțetea inima și le îndârja voința

incât, de multe ori, chiar păgânii când îi vedeau cu câtă seninătate suferă, se umpleau de dreapta credință, înrolându-se în numărul lor. Se întâmpla tocmai ceea ce zicea un scriitor de atunci: „Sângele creștinilor este sămânța pentru noi creștini“. După cum odrăslesc din rădăcina unui copac doborât la pământ sumedenie de mlădițe tinere așa se ridicau din colosul popoarelor păgâne noi mlădițe creștine, hotărâte să înfrunte moartea: „Noi suntem numai de eri și am umplut toate ale voastre: cetăți, insule, fortărețe, municipii, localuri de întruniri, chiar și castele, palatul, senatul, forul. „Vouă vă lăsăm numai templele păgâne“, zicea același scriitor.

Dar, oare, care a fost cheia de care s'au folosit primii creștini în năzuința și lupta lor? Răspunsul este ușor de aflat! Ei au avut un ideal și spre aceasta s'au dus cu toată hotărârea.

Impărăția lui Dumnezeu a fost în fiecare moment, supremul bun pentru care au trăit. Pentru Dumnezeu au jertfit părinți și frați, soții și copii; au jertfit avere și ranguri, ca și toate lucrurile ce le-ar fi putut aduce o bucurie trecătoare.

Așa a trăit Preacurata Fecioară Maria și așa au trăit sf. Apostoli cu tot cortegiul lung de sfinți. Cine nu-și aduce aminte de lupta și suferința sf. și Marelui Mucenic Gheorghe, a sf. Dumitrie, Izvorătorul de Mir, a sf. Ecaterina sau a altor sfinți cunoscuți și necunoscuți? Prin suferință și răbdare și-au câștigat nemurirea.

Dar din felul cum au înțeles și trăit viața se desprinde o învățătură și pentru noi, Nu este creștin care să nu aibă o ocupație oarecare. Unul este agricultor, altul este meseriaș; unul este scriitor, altul avocat sau cu alta ocupație intelectuală. În orice slujbă ai fi pus și spre orice gând înalt îți vei îndrepta privirea și năzuințele nu vei reuși să le încoronezi cu succes de nu vei avea în suflet dragoste sfântă și convingere în reușita lui. Căci dragostea umple inima de avânt, iar hotărârea eroică învinge orice piedecă și găsește luminișuri, oricât ar fi de întortochiate drumurile. a. f.

Infăptuește și uită

Nu însemna faptele tale cele bune, pentru că dacă le însemnezi, repede se vor șterge; iar dacă le uiți, vor fi însemnate în veșnicie.

Nu însemna nici faptele rele ale vecinului tău, pentru că dacă le însemnezi, jumătate din povara faptelor lui rele va cădea asupra spatelor tale. Iar dacă le dai uitării, și Dumnezeu va da uitării faptele tale cele rele.

NEGHIINA CREDINȚEI

MILENIUL IEHOVIST

După învățătura Martorilor lui Iehova, Mântuitorul Hristos a venit a doua oră pe pământ în 1914 pentru a întemeia împărăția de o mie de ani, sau „mileniul“ cum îi zic ei. Lucrul acesta s'a vădit și prin semnul dinafară, începându-se primul război mondial și „întâmplările de mai târziu înainte prezise“ (Mat. 24, 7-15). În 1918 Domnul Iisus Hristos și-a exercitat puterea prin faptul că a adunat la sine pe acei creștini care sunt cu adevărat și pe deplin devotați lui Dumnezeu și Impărăției Sale și de atunci curge judecata peste toți aceia care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos (Adevăr Sublim de I. F. Rutherford pag. 27).

După cum se vede, judecata iehovistă e simplă. Din 1918 prezența reală a Mântuitorului se vedește în lume prin aceea „că a adunat la sine pe aceia care sunt cu adevărat și pe deplin devotați lui Dumnezeu“ adică i-a ales pe ei din rândul mulțimii pentru a se bucura de toate binefacerile pe care Dumnezeu le aduce peste lume. Noi ceilalți suntem sortiți peirii și morții veșnice, pentru că „de atunci curge judecata“ fără cruțare peste noi.

Cu asemenea afirmații apocaliptice pot sminti unele capete slabe bătăgându-le în groază până la disperare.

Fără îndoială, afirmațiile pe care le fac Martorii lui Iehova, n'au nici o bază reală. Sunt născociri bolnave care le-a încălțit gândurile și acuma ar vrea să le încălcească și pe ale noastre. Dacă Mântuitorul ar fi de față așa cum zic ei, ar trebui să-l vedem și noi și să ne bucurăm și noi de rodul strădaniei sale de acum.

Ca unii cari analizăm lucrurile prin fereastra realității și a sfintei Scripturi nu putem să trecem pe lângă asemenea babilonii fără să ne punem întrebarea: Ce-i îndreptățește pe ei să facă asemenea mărturisiri din cale afară de năstrușnice? În momentele acestea însă parcă-i văd cu Biblia în mână grăbindu-se să deschidă la cap. 20 din Apocalipsa Sf. Ioan și începând să citească...

Spre biserică

„și l-a prins pe balaur, pe șarpele cel viclean, care este devolul și satana, și l-a legat pe o mie de ani“. Cititul lor nu se mărginește numai la atât ci se continuă până la versetul șapte. În șase din aceste șapte versete se reamintește într'o formă sau alta cuvintele: „O mie de ani“.

După cum s'a amintit și la început, Martorii lui Iehova susțin că împărăția de „o mie de ani“ s'a înființat în 1914. Dacă ar fi așa atunci alta ar trebui să fie înfățișarea lumii de azi. Semnele pe care le aduc mărturie în ajutorul tezei lor, în loc să le ajute, dovedesc tocmai contrariul. Poate că nici odată omenirea n'a trecut prin svârcoliri mai puțin creștinești

în tot decursul miilor de ani de când există, ca dela primul război mondial încoace. Dacă „satana“ duhul cel rău, sau „balaurul“ cum îl numește Apocalipsa „a fost legat pe o mie de ani“ din 1914, atunci ar fi trebuit să dispără nu numai răul ci orice urmă de răutate. Ori nimic un desvoltă în om mai mult pornirile rele ca războiul. În dorința de a învinge pe dușman, soldatul nu se mai uită la om cu ochiul de semen, ci distruge tot ce întâlnește în cale. Orașele se prefac în ruină, gospodăriile se răvășesc, moravurile bune se strică, ieșind

pe primul plan pornirile animalice din om. Lucrurile aceste le-am văzut cu toții atât în primul război mondial cât și din acela care s'a sfârșit în anii trecuți. Și atunci pe bună dreptate ne putem întreba: Unde putem vedea pe Hristos în lume? Unde sunt cel puțin semnele că lumea satanei s'a terminat, cum le place iehoviștilor să spună, și s'au arătat semnele lumii ideale unde nu există nici o nemulțumire.

Înțelege oricine că profețiile iehoviste sunt fără temeii. Care este adevărul? Să avem răbdare și-l vom afla.

Pr. AUG. FAUR

Rugăciunea rostită de preotul Radu Șapcă

în ziua de 9 Iunie 1848, la adunarea dela Islaz

„Dumnezeule al puterii și al dreptății, ochiul tău este deschis asupra noastră! Privește poporul tău îngenunchiat înaintea Evangheliei și a crucii tale. El nu cere decât dreptatea dumnezească. Ascultă-i și-i binecuvintează rugăciunea. Dă tărie brațelor sale și vrășmașii tăi vor fi învinși. Varsă în pieptul său curajul, în inima sa blândețea și în sufletul său pacea.

Dumnezeule al luminii, tu ai înălțat stâlpul de foc care a călăuzit pe Moise în pustie. Zi, Doamne, ca îngerul sfătuitor de bine să se coboare în mijlocul nostru și să ne călăuzească pe căile tale. Binecuvintează din înaltul cerului stindardele noastre încununat de crucea Fiului tău prea iubit; fă-le să fâlfăie pe calea bunei crânduieli și a adevăratei glorii.

Doamne! fiul tău unic a fost trimis de tine ca să se jertfească pentru mântuirea oamenilor. În iubirea sa, ei ajunseser anatema, pentru ca să sfințească munca săracului; ajunse prada morții, pentru ca să dea viața și libertatea oamenilor. Tu ești același Dumnezeu: biruința și libertatea sunt în mâinile tale, izbăvește

și mântuește pe tot omul care suferă; ridică și însuflește pe acest popor care moare, ca să facă să trăiască pe apăsătorii săi. Scapă-l de abuzurile care se fac cu așezăminte și chiar cu virtuțile sale. Izbăvește-l de abuzul clăcii, de podvada drumurilor și a șoselelor, de aceste munci ale Faraonilor, de orice silnicie și de toată nedreptatea. Redă-i timpul și locul, cu care tu ai înzestrat pe om. Fă l să se bucure de roadele munci sale.

Mângâie, Doamne, pe un popor zdrobit de suferință, școală te și fă știut lumii că ești Dumnezeu celor harnici și al oricărui om ce se apropie de tine prin muncă, singura rugăciune pe care tu o binecuvintezi și o ascuți. Arată că ești Tatăl sărmanilor, al orfanilor și al văduvilor, mângâietorul celor asupriți. Noi numai numele tău îl chemăm și nu cerem ca lege decât numai Evanghelia ta. Fiul tău a făgăduit celor asupriți dreptate celor flămânzi pâine, celor deșnădăduiți mângâiere. Redă copiilor tăi bunurile și pâinea lor, după dreptatea ta. Spiritul tău de mângâiere și de dreptate să le lumineze sufletele.

Bucurându-ne de lumina ta, de dreptatea și de puterea ta, te vom slăvi, de trei ori sfânt. Căci ale tale sunt stăpânirea și puterea și slava, ale tale, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin“.

Ce nu este cu puțință...

de Mitropolitul Antim Ivireanu

— Nu este cu puțință să ajungă fiecare la liniștea mântuirii, de nu va trece întâi prin ușa răbdării.

— Nu este cu puțință să se sue în cereasca cetate a fericii, de nu va intra prin calea smereniei.

— Nu este cu puțință să se înalțe în ceata sfinților, de nu se va smeri cu duhul aici jos în lumea celor pământești.

— Nu este cu puțință să împărătească împreună cu Hristos la cer, de nu va urma aici urmele lui Hristos cu crucea.

— Nu este cu puțință a rămânea cuiva nume vestit în lume, cu faptele rele și necuvioase.

FOIȘOARĂ

Sfânta Fevronia

Această fericită și prea cuvioasă din mică vârstă ridicând asupra ei jugul Domnului Hristos, și cu cuvântă petrecându-și viața sub canonul mănăstirii, care se află la hotarele Perșilor și ale Romanilor în cetatea numită Nisibi, carea se chiamă Antiohia Migdoniei. În care s'a făcut monahie, deci a întrecut pe toate cele ce erau cu dânsa, atâta la nevoința sihăstriei și la citirea dumnezeieștilor Scripturi. Și egumenă tuturor monahiilor ce peșteau acolo era cuvioasa Vriena. Deci în zilele lui Dioclițian, oarecarele guvernator anume Selin gonia pe creștini, pentru acesta celelalte călugărițe ieșiră din mănăstire, grăbind ca să scape de moartea ce le sosise; iară fericita Fevronia, aflându-se atuncea bolnavă, neputând să fugă, zăcea pe pat, și ședea lângă dânsa Vriena, și alta ce o chema Ieria

Singlitica. Deci venind ostași lui Selin, sparseră porțile cu topoarele, și intrând înăuntru, îndată scoțând săbiile, vrură su taie pe Vriena, iară Prim nepotul lui Lisimah arătându-se pururea cu blândețe spre creștini, n'a lăsat să o taie. După aceea luând pe Fevronia, o aduseră către guvernatorul Selin, mergând după dânsa Vriena și Ieria și Tomaida, întărindu-o în credință și învățându-o să nu se teamă de munci, nici să vânză credința lui Hristos. Indemnându-o ca să și aducă aminte de Livia și Leonida surorile și de Evtropia. Dintru care, Liviei adică i s'a tăiat capul pentru Hristos, iară Leonida a fost băgată în foc. Iară copila Evtropia, auzind dela maică-sa zicându-i, nu fugi fiică, ea își puse mâinile, și își plecă grumazii la muncitori, și muri cu osândire. Deci, Vriena după ce o învăță din destul, se întoarse la mănăstire plângând și tânguindu-se și temându-se pentru neștiința sfârșitului. Pentru aceasta se rugă lui Dumnezeu, ca să se biruiască diavolul de dânsa. Iară Tomaida și Ieria îmbrăcându-se cu porți bărbătesc, urmau după Sfânta, amestecate cu

Sfântul Munte

Există în lumea aceasta o singură împărăție în care femeile nu pot intra, n'au voie să trăiască și nici să pătrundă măcar pentru o clipă. Este republica religioasă a Muntelui Athos, stăpânită numai de călugări; ei țin încă și astăzi cu toată tăria strictele dispozițiuni ale unei legi date în 1060 de Constantin Monomac, prin care era oprită intrarea în Muntele sfânt a femeilor sau a oricărui vietați de parte femească, precum și venirea copiilor și stricaților. Regulile acestea se țin cu atâta strictețe, încât nu se găsește pe tot ținutul republicei de mănăstiri nici un fel de animal de parte femeiască.

Carnea, laptele, ouăle și celelalte alimente se aduc din ținuturile învecinate dela Salonic, cu care Muntele Athos este legat printr'o cursă regulată de vapoare. Dacă s'ar întâmpla ca pe un vapor, ce s'ar opri într'unul din porturile republicei călugărești, s'ar afla și femei printre călători sau pelerini, ele nu sunt lăsate să coboare sub niciun motiv. Chiar bărbații, cari vor să vază peninsula re-

ligioasă, sunt obligați să obțină o autorizație specială dela Ministerul de afaceri streine al Greciei și cu aceasta să se prezinte apoi guvernatorului din Kareia, capitala republicei teocratice, urmând ca autorizația propriu zisă pentru cercetarea mănăstirilor să o primească dela stăpânirea călugărească. Fără această autorizație nu se deschid porțile nici unei mănăstiri în fața străinului.

Sfântul Munte a devenit astăzi nu numai un loc de pelerinaj sau de reculegere sufletească pentru creștini, dar în acelaș timp și un frumos ținut pentru excursii, pentru ședere mai îndelungată.

O scânteie

O scânteie cât de mică
De-o găsești într'un șperlar,
Poți cu ea prin stăruință
Să aprindă focul iar.

Tot așa cu o scânteie
Din dragostea lui Iisus
Poți s'aprinzi un foc puternic,
Pentru Domnul cel de sus.

Din scrisul Sfântului Ioan Hrisostom

Rugați-vă cu toții împreună cu mine, ca să poată tinerii cari fac parte din Biserică, să trăiască o viață cuvincioasă și să ajungă la bătrânețe bune. Și mă rog cu aceștia chiar când sunt tineri, să se poarte ca niște bătrâni, să ajungă la adânci bătrânețe, să fie părinții unor buni copii, cari să bucure pe cei ce i-a făcut pe ei, pe Dumnezeu. Să-i ferească de orice boală; nu aceea care vine dela încălțăminte sau dela îmbrăcăminte, ci de tot felul de boale. Tinerețea neîngrijită se aseamănă cu un pământ nelucrat, care dă naștere la tot felul de spini. Să punem, deci în sufletul tânărului focul Duhului și să ardem toate aceste patimi rele, să innoim fața câmpului și să-l pregătim pentru primirea sămânței. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca să putem arăta pe tinerii, pe care îi avem printre noi, mai înțelepți decât bătrânii din altă parte.

slugile. Și dacă o duseră, întâiu stătu de față înaintea lui Selin, carele o a întrebat ca să spuie cum îi este numele, neamul și credința ei; deci Mucenița în loc de toate a zis, cum că este creștină. Apoi după acestea Selin moșul acestuia, ispitindu-o cu amăgiri și cu momele, ca să o întoarcă din credință ce avea către Hristos, și neputând, a porucit să o întindă de patru părți, și o ardea cu foc dedesupt; iară deasupra o băteau slujitorii. Deci de rane și de focul ce o ardea căruia se înalță văpaia de untuldelemn ce arunca într'insul, se topiau cărnurile fericitei Fevronii și curgea pe pământ. După aceea porunci de o spânzurară și o bătură cu toiege de fier, și o arseră cu foc, apoi îi tăiară limba, pe care o întinse Sfânta cu îndrăzneală multă, și desrădăcinară dinții, apoi îi tăiară sânii amândoi, și i-a dat cu foc peste tăieturi. Pe urmă îi tăiară mâinile și picioarele, și însfârșit și capul. Deci Lisimah porucind, a luat credincioșii moștele Sfinteii, și le-a adus în mănăstirea ei prin Firm comitul, ținându-le slujitorii împreună cu dânsul, și puseră la loc toate mădularile

puindu-i și dinții pe pieptul ei, și așa adunându-se episcopii și clericii, împreună cu monahii și mulțime de creștini, cu cântări și cu laude, făcând priveghere de toată noaptea, o îngropară. Se zice însă, că: Atunci când se face pomenirea Sfinteii la mănăstire în toți anii, se vede Sfânta muceniță, și se afla de față a avea și cânta împreună cu celelalte fecioare, și sta până la a treia rugăciune, pe care ispitând odată Vriena ca să pipăie îndată se făcu nevăzută; ne-îngăduind să pue mâna pe dânsa, iară de Lisimah spun: Că socotind grea nenorocire aceea ce s'a întâmplat, adică mucenia Sfinteii, una căci era din mumă creștină, și alta căci s'a arătat crud și sălbatic moșul lui către Muceniță, pierzând frumusețea fecioarei, care era mai presus de om, rămase atuncea nemâncat, și se mârni foarte de moartea Muceniței, și plânse cu amar. Și preste puțin mai apoi a crezut în Hristos împreună cu Prim, și primi dumnezeescul Botez. Iară Selin ieșindu-și din minte, se uita la Cer, și zbi-erând tare ca un bou, se lovi cu capul de un stâlp de piatră, și așa cel rău, și-a lepădat sufletul.

DIN LUMEA LARGĂ...

Pomul, lumina și fierestrăul

Un creștin, nu prea tare în credință, întrebă într-o zi pe un preot:

— „Nu pot înțelege, părinte, cum de nu este batjocorită și insuliată dumnezeirea Domnului Hristos, când păgânii i-au batjocorit și insuliat trupul?”.

Părintele i-a răspuns:

— „Fiule, se întâmplă aici întocmai ca și cu pomul luminat de soare. Când tai pomul, oare tai și lumina din jurul lui? Nu. Așa e și cu Mântuitorul. Oamenii puteau să-i batjocorească trupul său de om, dar nu și pe Dumnezeu care sălășluia în El”.

Săculețul cu pietre

Un om umblând odată pe țărmul mării, a găsit unsăculeț cu pietre negre și mărunte.

Mergând încet pe drum și neavând ce face, scotea pietre din săculeț și arunca în păsări cu ele. A mers și a svârlit toate pietrele afară de una, pe care a dus-o acasă.

Acolo, a arătat-o unui vecin care, văzând-o, l-a întrebat cu mirare:

— „Unde-ai găsit-o? Piatra aceasta este de mare preț...”.

Aflând aceasta omul acela nepriceput, a plecat pe malul mării, să găsească pietrele aruncate, dar n'a mai găsit nimic.

Așa facem și noi adesea cu zilele noastre. Fiecare an, fiecare lună, fiecare zi sau ceas al vieții noastre, sunt atâtea comori pe care ni le dă Dumnezeu, ca să le folosim pentru mântuirea noastră și ajutorarea semenilor,

iar noi des le mistuim pe lucruri deșarte. Iar vremea trece și întoarcere n'are, așa că pătimim și noi ca acela care arunca zadarnic pietrele găsite pe malul mării.

Acum 100 de ani

Izlaz, 21 Iunie 1848.

„In dimineața zilei numeroase grupe de țărani se adună pe câmpul Izlazului.

Câteva sute de dorobanți sub comanda căpitanului Pleșoianu se unesc cu capii revoluțiunii.

Pe o masă, ca altar, așezată în mijlocul câmpului, strălucește crucea și evanghelia; alături de un mare vas de aramă umplut ce apă, deasupra căruia fâlfăie două stindarde naționale.

Popa Șapcă, asistat de alți doi preoți înveșmântați în sfințele odăjdii, oficiază.

După terminarea slujbei, *Popa Șapcă* pronunță cu solemnitate o cuvântare mișcătoare, apoi *Heliade* citește poporului energica proclamațiune:

„Frați Români, respectați proprietatea și persoanele. Adunați-vă, înarmați-vă; dar imitați pe frații voștri din Transilvania. — N'aveți altă teamă decât de Dumnezeu și atunci veți putea lauda pe Domnul fără să roșiți.

Dumnezeu e cu noi!

Dumnezeu este cu noi, fraților; sculați-vă în numele său și ingerul dreptății cerești va zdrobi pe vrășmași!...

La arme! Români, la arme!

Semnatarii proclamațiunii sunt preotul Șapcă, *Heliade*, *Tell*, Ștefan *Golescu* și *Pleșoianu*.”

din „Cronica anului 1848” de E. D.

Scăietele

Pe vremuri, țara depărtată a Australiei era lipsită de scăieți. A venit vremea și-a intrat în stăpânirea Englezilor. În Anglia se află un întreg ținut în care scăieții cresc foarte mult.

Și iată un Englez din cei cari se statorniciseră în Austria că i se face dor să vadă un scăete din țara lui. A scris așa dar în Anglia și a cerut unui prieten să-i trimită un scaiete, drept amintire de acasă. Și i-a trimis. El l-a sădit într'un colț din grădina sa pentru ca, privindu-l în fiecare zi să-și aducă aminte de țara lui.

Pe urmă, s'a întâmplat un lucru tare stricător. Sămânța de scăieți sa înmulțit și a înpânzit tot cuprinsul țării. Azi, Australia e plină de buriana aceea stricătoare.

Așa e și cu sămânța păcatelor fie cât de mici și de neînsemnate ni s'ar părea: o mică minciună; un pahar două de vin mai mult, o bârfeală, o zavistie...

Toate rodesc ca și scăetele și cuprind întregul nostru suflet.

„ZEFIR” S. A.

INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. — Telefon: 19-77.

VINDE:

Tămâie și Albastreală

De când se cunoaște ceapa

Toată lumea cunoaște întrebuințarea felurită a cepei. Bulbul de ceapă este un aliment; conține materii hrănitoare; e bogat în zahăr și feculă. Din cauza mirosului și gustului său, ceapa a fost întrebuințată ca înțăritor de vechile popoare ale Asiei centrale, care pare a fi țara de origină a cepei. Documentele istorice arată că ceapa era întrebuințată până și de Caldeeni, cu mai multe mii de ani înainte erei creștine. La Egipteni ceapa se consuma în mare cantitate. Se știe aceasta din Biblie. Cartea sfântă spune că Ebreii regretau cu amărăciune în deșertul Arabiei cepele și legumele din Egipt. În timpul lui Herodot (500 ani î. de Hr.) exista o inscripție scurtă pe marea piramidă din Egipt, arătând că se cheltuise 1600 taleri de argint (7—8 milioane lei) pentru ceapa și prazul mâncat de lucrătorii care au ridicat acest monument uriaș.

Di G. Gibault spune că nicio plantă n'a fost mai des reprezentată în picturile monumentelor egiptene ca ceapa.

Preotul e adeseori figurat depunând o felie de ceapă pe altar, ca semn de dar funebru. S'a găsit chiar în mâna unei mumii o ceapă petrificată.

Poetul satiric Juvenal (42—125 d. Hr.) răsând de religia și animalele sfinte ale vechilor Egipteni scrie:

„Porrum et coepa nefas violare et frangere morsu“. „O! sanctae gentes quibus haec nascuntur in hortis Numina“!

(Ce păcat să strângi în dinți ceapa și prazul. O! sfântă e națiunea care face să crească în grădinile sale asemenea Zei!)

Pliniu arată că Egiptenii jurau pe ceapă și pe usturoiu, după cum aveau obiceiul în numele zeilor.

Grecii cunoșteau ceapa pe timpul lui Omer.

Ceapa se întrebuința mult în grădiniaria romană. Scriitorii agronomi Columella, Palladius și alții, care au scris despre țărani dau amănunte asupra culturii cepei în Italia pe timpul lor (acum 19 veacuri). Vechimea acestei plante a făcut să ia naștere împrejurul ei o mulțime de legende.

După Atheneu (scriitor grec din secolul al III-lea) ceapa era considerată ca hrană simbolică a tuturor neamurilor.

Iphicrate (general atenian care a trăit cu 400 ani înainte de Hristos)

căsătorindu-se cu fiica regelui Cotys a primit cadou la nuntă o oală cu zăpadă, una cu linte și alta cu ceapă.

D. I. ȘTEFĂNESCU

Mi-a bătut un moș la poartă...

*Mi-a bătut un moș la poartă
Biet țaran cu țundra sură,
Îl lătrau deoparte câinii
Când să-mi vie 'n bătătură.*

*Cu sfială lui senină
Mi-a trecut cucernic pragul...
Ca un sol din altă lume,
Zâmbitor pășea moșneagul...*

*Câte nu ne povestirăm
Stând alătura la masă?...
Sfânta mea copilărie
Mi-a venit cu el în casă...*

*Rând pe rând îmi înviară
Năzuințe frânte 'n două,
Dela satul de sub munte.
Până 'n lumea asta nouă.*

*Murmura încet în barbă,
Se trudea să mă 'nțeleagă
Sta pe gânduri dus bătrânul
Când i-am spus povestea 'ntreagă...*

*Mi-a plecat cu ochii umezi
De amara 'uvățătură:
—N'o mai spune nimănuia,
Biet moșneag cu țundra sură!...*
OCTAVIAN GOGA

„ZEFIR“ S. A.
INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. —:— Telefon: 19-77.

CUMPĂRĂ ORICE CANTITĂȚI
Rășină de Brad

Hramul Sfintei mănăstiri dela Toplița

Ca și în anii trecuți și în acest an se va prăznuii la Sfântul Ilie (29 Iulie) hramul Sfintei Mănăstiri dela Toplița (Mureș). La acest Sfânt praznic va lua parte slujind însuși P. S. S. Episcopul nostru Nicolae dimpreună cu P. S. S. Policarp al Americii și P. S. S. Episcopul Partenie al Armatei și un mare sobor de preoți. Bunii noștri credincioși sunt chemați a fi de față pentru a primi har înnoit din jertfa sfințelor altare.

Sfaturi bune la felurite trebuințe

Merele. Mărul nu e numai o poamă gustoasă și hrănitoare, dar e și un leac. Ceaiul de mere tăiate mărunț, îndulcit cu miere, tae setea, și alină tusea și guturaiul. Ceaiul de coji de mere uscate și pisate, precum și ceaiul de miez de mere cu sămburi, sunt leucitoare în boale de rinichi, aducând eșire și spălând rinichii. Merele sunt ajutoare la mistuire și la ieșirea afară, însă trebuiesc mestecate bine. Măncate mai ales seara ele sunt potolitoare și aducătoare de somn. Merele curăță sângele și-l subțiază, îl apără de oțeteală (aciditate) și se recomandă bătrânilor, artricularilor, celor cu dureri de cap, cu eczeme și coșuri. De curând mărul s'a arătat unul din leacurile fără greș ale urdinării, chiar la copiii de față. Se iau merele, se spală, și așa cu coajă cu tot se trec pe răzătoare, încât se iasă ca o alifie, ca un pireu de mere. Bolnavii de mațe cu urdinare cât de rea, mănâncă multe zile în șir numai pastă crudă de mere de acestea rase și se vindecă sigur. Dar nu e îngăduit se mai mănânce nimic altceva, nici un alt soi de mâncare. Mere însă pot să mănânce 2 sau 3 kgr. pe zi. Copilului și sugarului bolnav de mațe tot așa i se dă numai măr ras, câteva zile în șir.

Cartea cea bună

„FILOCALIA“ talmăcită în limba noastră de C. S. Prot. stavr. Dr. D. Stăniloae, ce se cuprinde în trei cărți (trei volume) și costă la un loc 1800 lei (vol I. 600, II. 500, III. 700 Lei).

Asemenea avem în depozit o prea frumoasă carte de predică: „Fă și tu asemenea“ de C. Prot. Florea Codreanu dela Arad. Costul ei este 200 Lei.

Cărțile se pot comanda trimițând banii înainte.

12 ANI

DECES

Ne facem umilită datorie de a vesti, chiar fără învoire — tuturor credincioșilor noștri, praznicul luminos ce-am trecut în ziua de Sf. Petru și Pavel. Cu adevărat vor fi puțini aceia care-și amintesc că acum 12 ani s'a așezat în scaunul de Vlădică din Cluj P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan.

De doisprezece ori ne-a hărăzit Bunul Dumnezeu prilejul acestei sărbători a biruinței prin puterea și darul P. S. S. Episcop, și Cel de Sus să ne asculte rugăciunea de a ni-L păstra încă mulți ani sănătos în fruntea noastră.

Ca niște copii bine grijiți și îndestulați, de multa Sa dragoste arătată adeseori, îngenunchiem azi înaintea tronului ceresc și rugăm pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra Vlădicului nostru drag tot harul și toată puterea sa spre binele neamului și a legii noastre strămoșești.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Conferința din Varșovia În săptămâna trecută s'a ținut o conferință în Capitala Poloniei, la care au luat parte opt națiuni, în frunte cu U. R. S. S. Țara noastră a fost asemenea reprezentată prin ministrul de externe. Conferința s'a ocupat de situația Germaniei.

Șantierelor naționale. Pe lângă munca cea de obște a fiecărui om, țara cea nouă se pregătește să-și dereagă necazurile multe abătute asupra ei în ultimii ani. Pentru a spori munca de refacere a Țării noastre, guvernul a hotărât alcătuirea de muncitori dintre tinerii dela sate și orașe, care cu brațele și cu mintea să așeze ogor nou peste necazurile din trecut. Astfel s'au alcătuit taberile sau șantierelor naționale unde mii de tineri lucrează la poduri, căi ferate, secarea mlaștinilor, facerea de drumuri și altele. Aceste lucrări cu folosință pentru toată nația au bună sporire fiindcă tineretul lucrează cu spor și cu multă tragere de inimă.

ÎN STRĂINĂTATE

Vizita la Moscova. La începutul lunii Iulie o delegație de înalte fețe bisericești, în frunte cu I. P. S. Sa Iustinian, Patriarhul României, va pleca la Moscova, spre a lua parte la serbările împlinirii a 500 de ani dela dobândirea autocefaliei Bisericii ortodoxe din Rusia. La aceasta înaltă prăsnuire vor lua parte delegați dela toate Bisericile ortodoxe naționale.

DIN CLUJ

În ziua de 27 Iunie c. liceul de fete „Doamna Stanca“ a ținut serbarea de sfârșit de an. A fost de față întregul corp profesoral și un mare număr de eleve și public din oraș. Serbarea a fost cinstită cu prezența P. S. Sale Episcopului Nicolae, care a adus mulțumiri Dnei Directoare Cornelia Drob și întregului corp profesoral pentru munca depusă în tot decursul anului. Cu acest prilej liceul a avut și o frumoasă expoziție de desen și lucru de mână. Expoziția a fost vizitată de un mare număr de credincioși din oraș. Serbarea de sfârșit de an a liceului de băieți „Mitropolitul Simion Ștefan“ a avut loc în ziua de 29 Iunie c.

Elena Teacă o vrednică fiică a moldovei așezată prin voia Domnului în Tg.-Mureș, s'a stins din viață. După cum ne vestește pâr. Șeuleanu și vrednicul creștin Danil Petrașcu, tânăra Elena Teacă și-a dat duhul pe când cânta în corul bisericii din Tg. Mureș, Duminecă la Sf. slujbă. Cuvinte deosebit de calde și lacrimi multe au însoțit-o pe aceasta bună credincioasă până la mormânt și avem deosebita părere de rău de a nu putea scrie aici toate caldele mărturisiri de durere și dragoste care s'au rostit cu acest prilej.

La Tatăl Cerului care toate știe, tânăra Elena Teacă s'a suit cântând „Pe tine te laudăm...“ și nădăjduim că îngerii cei buni va fi primit-o între cei hărăziți păcii și odihnei de veci.

Cu frățească durere facem cunoscute încetarea din viață a vredniciei preotese **Emilia Sălăgean** născ. **Nicolescu**, din Idicel-sat (Mureș). La dureroasa pierdere ce îmbracă sufletul și casa părintelui Ioan. Ne asociem și noi, rugând pe bunul Dumnezeu să rânduiască celei moarte vrednică odihnă, iar Sfinției sale împăcarea și îndestulă răbdare pentru a duce crucea cea nouă a vieții sale cu aceeași vrednicie ca și până acum.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj

Către toți cetitorii și abonații foii noastre!

Cu numărul de față am trecut în a doua jumătate a anului. Cei ce au plătit 150 lei pentru foaie mai au de plată încă 150 lei. Cei ce n'au plătit de fel, au de plătit abonamentul pe anul întreg, adică 300 lei.

Rugăm cu osebă stăruință pe toți cetitorii să ne trimită neîntârziat banii de abonament fiindcă altfel nu mai putem scoate gazeta decât pentru cei ce sunt în rând cu plata.

Cetitorii noștri dela sate vor trimite banii pe adresa noastră, adică: „RENAȘTEREA pentru popor“ Cluj, Consiliul Eparhial Ortodox, Piața Malinovschi 18, — sau vor preda banii Părintelui Paroh, care îi va trimite prin C. E. C. Cont No. 40975.

*Redacția și administrația
„RENAȘTEREA PENTRU POPOR“
CLUJ, Consiliul Eparhial Ortodox
Piața Malinovschi 18.*